

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. Vlt. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

subsistendi, tanquam particulare à communi, & tanquam dignissima species à communi genere, non quod propria ratio generis, & speciei in his reperiatur, sed proportionalis, quia intellectualis natura subsistentiam habet sibi proportionatam, & altioris rationis ab inferioribus naturis; unde addit differentiam perfectam, per quam contrahit rationem suppositi, quasi genericam, & per quam distinguitur ab ipso genere, non solum materialiter, sed etiam formaliter.

58 Dico primo rationem formalem personæ intrinsece, & quidditatiue distingui à ratione suppositi specialiter dicti, non modo ratione naturæ. Probatur sic, quia personalitas est ultimum complementum, & ultimus terminus naturæ intellectuales; & atqui talis terminus quatenus terminus, & quatenus ultimum complementum substantiale, aut est pure spirituale, ut in Angelis, aut compositum ex ratione spirituali, & materiali, ut in homine: ergo talis personalitas distinguitur quidditatiue, & formaliter in ratione personalitatis, & termini, & non solum ratione naturæ. Patet hæc consequentia, quia entitas dicens prædicatum spirituale intrinsece, & quidditatiue, distinguitur quidditatiue intrinsece, & essentialiter ab entitate, quæ tota est adæquate corporea, ut patet, nam Angelus, & homo distinguuntur intrinsece, & essentialiter secundum proprias naturas, à natura equi, vel leonis, ex eo quod Angelus, & homo includunt in propriis naturis prædicatum spirituale, adæquate, vel inadæquate, natura autem equi, vel leonis est adæquate corporea, sed omnis personalitas quatenus talis est, aut adæquate aut inadæquate est spiritualis, & omnis suppositalitas specialiter dicta, est adæquate corporea: ergo omnis personalitas, ut præcisa à natura distinguitur formaliter quidditatiue, & essentialiter ab omni suppositualitate.

59 Secundo probatur, quia personalitas est modus afficiens per suam intimam entitatem, dicensque relationem transcendentalem ad naturam intellectualem, & suppositalitas dicit ordinem transcendentalem ad naturam minime intellectualem: ergo personalitas, & suppositalitas distinguuntur inter se, per ordines illos transcendentales: atqui tales ordines distinguuntur essentialiter inter se, quia specificantur à distinctis terminis essentialiter distinctis, uti est natura intellectualis, & non intellectualis: item tales ordines, quia transcendentales sunt prædicata essentialia personalitatis, & suppositualitatis: ergo personalitas, & suppositalitas distinguuntur inter se essentialiter, & formaliter per prædicata essentialiter distincta, & constitutiva illarum.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta adversaria solvuntur.

60 Ad primum secundæ sententiæ respondeo quod si loquatur de natura Angelica negandam esse maiorem; nam etiam si natura Angelica non haberet suppositualitatem ex vi propriæ entitatis non dependeret à subiecto, ex eo quod spiritualis est, si autem loquatur de natura composita, negamus suppositum maioris, supponit enim naturam illam, ex eo quod affecta

sit suppositualitate non dependere à materia prima, quod falsissimum est, quia adhuc licet affirmari suppositualitatem talis natura est composita essentialiter: atqui omne compositum dependet essentialiter à materia: ergo natura, etiam affecta suppositualitate dependet à subiecto, si autem loquatur adversarius argumentum de natura incompleta in ordine ad subsistentiam, & non ad suppositualitatem & talis natura incompleta fuerit adæquate materialis, dependebit necessario à subiecto, si autem fuerit spiritualis, non à subsistentia, sed à sua entitate erit independens; unde neque in una entitate, neque in alia est effectus suppositualitatis independentia à subiecto in una, quia ex vi suæ essentia habet talem independentiam in altera, quia etiam si habet subsistentiam, non habet independentiam; unde falsa est illa minor argumenti ac per consequens duæ illæ consequentia, ut falsæ negantur.

Ad confirmationem nego maiorem, quia inherencia est modus accidentis: atqui modus unius rei non potest nec per potentiam Dei absolutam convenire alteri, unde substantia etiam si non haberet subsistentiam, non posset habere inherenciam.

Ad secundum argumentum concedo maiorem, quoad primam partem, quoad secundam autem negatur per potentiam Dei absolutam; si autem loquatur de modo essendi in alio per inherenciam concedimus totam maiorem, & nego consequentiam, si loquatur de prædicato essentiali ipsius subsistentia; independentia enim non est prædicatum essentialia subsistentia, nec recipiatur cum ipsa subsistentia, ut patet ex supra dictis.

Ad primum secundæ sententiæ respondeo cum Patre Hurt. per instantiam ad hominem, subsistentia est complementum substantia in ratione substantia, sed substantia est formalissime independentes à subiecto inherencia à priori, & à posteriori; ergo subsistentia illam complet in eo genere: ergo est independentia substantia à subiecto inherencia non solum à posteriori, ut ipsi allerant, sed etiam à priori ut ipsi negant; item intellectus, & cetera accidentia sunt complementum substantia in ratione substantia, nec sunt eius independentia.

Concedo igitur maiorem; item & minorem, sumendo ens per se in recto pro ipso conceptu substantia, distingo autem consequens, est complementum rei, ut independentis, secundum quod dicit in recto, concedo consequentiam, secundum quod dicit in obliquo nego. Dependens enim, & independens dicunt in recto entitates terminorum, & in obliquo dependentiam, & independentiam; substantia, & omnia accidentia perficiunt substantiam in recto, quæ in pertinent ad obliqua, ut enim substantia est independens à priori, quin substantia spectet ad eam independentiam, ita neque ad aliam, est tamen specialiter complementum substantia in ratione substantia, quia est complementum substantiale.

Ad argumentum ultimæ sententiæ negatur maior, de qua, & de toto illo argumento latissime dictum est in probatione nostræ sententiæ.